

Děčín (jako) na dlani

Reportáž z celostátní přehlídky amatérského činoherního divadla s lehkou žaludeční neurasteníí.

Psát o našem pobytu v Děčíně je radost. Jednak proto, že se nám podařilo podruhé za sebou postoupit na tuhle prestižní přehlídku, ale hlavně se udál před našimi užaslymi zraky takřka mysteriózní zážitek – celý soubor spal den před hraním na jednom místě. Nejásám proto, že bychom holdovali alkoholovým či jiným dýchánkům, nýbrž a jenom proto, že toto je pravý tmel pro desetileté divadlo.

Pátek 16. května

Většina našeho souboru se tedy přesunula do Děčína v pátek 16. května. Přijížděli jsme

po skupinkách. Tu automobilem, tu vlakem či autobusem – tak jak to každému dovolila práce či další povinnosti. Ubytování ve slibovaném hotelu „U kapse“, jehož internetové stránky jsme všichni navštívili, a tudíž se i velmi těšili na jeho komfort, se sice nekonalo, ale na těch několik hodin našeho spánku byly prostory místního internátu dostačující. Netvrdím, že pěkné, ale dostačující. Podařilo se nám shlédnout několik představení, ale vrcholem pátečního dne byl oběd a večeře v nedaleké pizzerii. Díky probíhajícímu Děčínským městským slavnostem, jsme měli možnost ve 22:00 shlédnout zahajovací ohňostroj. Bohužel měli jsme pouze možnost. Od divadla nebylo krom tří ulétnuvších raket vidět nic. A tak největší zážitek

z ohněstrujných atrakcí měly nakonec moje žena Simona a malá Simonka (8 měsíců), které zůstaly na internátě, aby byly v klidu a ironií osudu se ocitly od epicentra ohnivého řádění sotva pár desítek metrů. Navíc malou Simonku ohňostroj nejen probudil, ale natolik zaujal, že od té doby pravidelně vstává večer v deset a pokukuje z okna. Dvě shlédnutá večerní představení, ani přes svůj komediální charakter, nemohla odehnat pomalu ale vytrvale klíčící pocit lehké nervozity před sobotním ránem.

Sobota 17. května

Slunečné sobotní ráno zastihlo pánskou část souboru v plné práci. Již od 8:00 se stavělo, připravovalo, nosilo, přenášelo a vracelo na původní místa takřka vše co do hry patří, svítilo se, zvučilo a nervozně žertovalo. S blížící se desátou dopolední hodinou nervozita stoupala. Ach jo. Proč to divadlo vlastně děláme? Možná právě kvůli tomu adrenalinu. První zvonění, všichni v kostýmech, souborový rituál, druhé a třetí zvonění... A jedem! Díky bohu, že ta hra je napsaná jako sled povídek a všichni se stále převlékáme a převtělujeme a najednou je konec - vida tleskají. Jo? Dokonce se i smáli, dobrý... ale co na to porota? Nejdřív se na to musíme posílit. Opět v nedaleké pizzerii všichni obědváme.

Rozbor poroty

Slova se ujímá pan režisér Rudolf Felcman. Kupodivu
Pokračování na straně 7

Na léto vycházíme natlusto

Důvodů, proč jsme se rozhodli „Divadelní kurýr“ tímto způsobem rozšířit, je několik. Tím prvním a hlavním je 8. ročník Léta na dlani, které je již za dveřmi, a tak toto vydání bude fungovat i jako program a informační bulletin o představeních a jednotlivých souborech. Příjemné počení a pěkné divadelní zážitky.

Divadelní bar láká

Jako každé Léto na dlani i letos bude fungovat divadelní bar. Krom obligátní nabídky, kterou máme po celý rok, se můžete letos těšit na několik novinek. Většina jich vás jistě potěší, jedna asi méně, ale to už je život. Tak nejprve to pro vás nepřijemné. **Točené nápoje pouze do kelímku nebo do vlastního skla.** To samé platí i o horkých nápojích - káva, čaj.

A teď už ty příjemnější novinky. Letošní nabídka piva bude rozšířena. **Klásterský světlý ležák 11° dostane černou sestřičku stejného stupně - tedy 11°.**

A úplnou novinkou je točená **KOFOLA** a i další nápoje z nabídky výrobce černé dobroty. Párky a klobásy doplní vynikající guláš a v druhém týdnu steaky a utopenci. Nezbyvá než popřát - dobrou chuť.

Principál P. Matoušek

Otázky pro soubory

Otázky pro soubory jsme zadali všem stejně. Doufejme, že odpovědi budou rozdílné:

1. Povězte nám něco o vašem divadelním souboru.
Pár slov o historii, současnosti, vize do budoucna.
2. Pár slov o vaší hře, kterou uvádíte na léto na dlani.
3. Jezdíte rádi na zájezdová představení?
4. Na co jste pyšní? (divadelně, ve hře, v divadle na jevišti, apod)
5. Co je vaší slabinou, za co se stydíte?
6. Máte oblíbené autory (autora)?
7. Co vy a poezie? Oblíbení autoři, básnička, citace.
8. Zpíváte někdy na scéně?
9. Trapas, průšvih na jevišti nebo naopak veselá příhoda z „natáčení“.
10. Které divadlo jste naposled navštívili?
Doporučte divákům představení (ne vaše).

Proč deset otázek?

Tak jednak to číslo je takové pěkně kulaté, uzavřené. A proč se vůbec někoho na něco ptát? No abyste se něco dozvěděli přece. Mezi kapelou a divadelním představením bude jistě trochu „hluchý prostor“. Ten můžete využít různě - navštívit divadelní bar, navštívit toaletu, navštívit známé. Ale také můžete zalistovat v našem Kurýru a dozvědět se program na celé Léto na dlani a lépe poznat ty, kteří vám budou hrát divadlo. Kromě toho jistě většina přiveze své programy. Tak budete mít čtení dost a dost. Chcete-li se dozvědět více o Divadýlku, čtěte našeho Kurýra. Divadelní kurýr - posel dobrých zpráv.

Diváci hlasují o představeních

8. ročník Léta na dlani přináší možnost vám, divákům, vyjádřit svůj pocit z právě shlédnutého představení. Při vstupu zároveň se vstupenkou obdržíte kuličku. Tu po představení vhodíte do jednoho ze tří válců - SUPER - DOBRÝ - NIC MOC. Nechceme vnášet do festivalu, který je od počát-

ku koncipován jako přátelské setkání diváků s divadelníky a muzikanty prvek soutěže. Jde spíš o sledování vkusu diváctva jako celku, o diváckou atraktivitu jednotlivých titulů. Chceme znát váš názor na představení, potažmo i na Léto na dlani. Hlasy - kuličky budou po skončení akce spoč-

teny a výsledky vystaveny na webu divadla. Výsledné cifry se zprůměrují podle počtu diváků, tak abychom předešli zkreslení výsledků u odlišně navštívených představení. Hlasuje se pouze o divadelních představeních.

21:00

Amant

Autor: Pavel Němec

Soubor: BANDA, Benešov u Prahy

① BANDA vznikla poměrně nedávno – v únoru 2006. Hned při svém vzniku jsme si stanovili úkol, který se snažíme naplňovat: „Cílem našeho snažení je, aby byli spokojeni diváci i naše svědomí.“ Jsme do jisté míry specifičtí tím, že chceme hrát výhradně vlastní texty a zatím se nám to daří. Víze do budoucna je jediná: Snažit se zdokonalovat ve všech složkách divadla a mít svým divákům co říci.

② Amant je komedie trochu výjimečná v tom, že její text vznikl jako „domácí úkol“. Milan Schejbal mi totiž poradil, že když chci dobře zvládnout autorské řemeslo, měl bych se pokusit napsat situační komedii. Pral jsem se s tím úkolem skoro dva roky, ale nakonec komedie o začínající flétnistce a její mamince, která se snaží své nenaplněné ambice „zahojit“ prostřednictvím své dcery vznikla. Při její realizaci jsme pochopili, že školou řemesla je i inscenování takového textu.

③ Ven jezdíme moc rádi a velmi často. Benešov je malé město a do divadla se tu moc nechodí. Diváckou kapacitu vyčerpáme dvěma až třemi představeními za rok, potom už bychom hráli pro prázdný sál. Takže se dá říci, že zájezdová představení jsou naší stěžejní divadelní prací. V posledním roce máme pocit, že se situace začíná trochu lepší a z toho máme radost. – Rádi bychom doma hráli víc a rádi bychom navázali pravidelnou spolupráci s jinými soubory formou výměnných představení. Snad se nám postupně podaří naučit benešovské diváky chodit i na naše kamarády...

④ Jsme pyšní na to, že se

naše hry začínají objevovat i na jiných jevištích a že si nás v tomto smyslu všimnuli už i profesionálové. Například Amant má letos za sebou už tři inscenace a ještě na jednu nedočkavě čekáme (právě ta by měla být profesionální). Koncem června bychom měli vidět premiéru Doby kamenné v Lucembursku a před rokem byl Jan Vlasák nominován na cenu Neviditelný herec za roli Jacka v naší rozhlasové hře Návrat. Chápeme to jako potvrzení, že jsme si zvolili správnou cestu a chceme v ní pokračovat i v příštích letech.

⑤ Slabinou jsou pro nás představení hostujících souborů. Zatím se nám nedaří naplnit sál tak, jak bychom si představovali. Ano, někdy se i stydíme, když diváci nepřijdou. Letos se snažíme pracovat na propagaci co nejlépe a máme pocit, že se blýská na lepší časy. Snad...

⑥ V tomhle jsme velmi sebestřední, hrajeme důsledně jen sami sebe. Ale jiné autory pilně čteme a snažíme se od nich učit.

Někteří z nás na
⑦ poezii vyrostli, ale o divadlo poezie jsme se zatím nepokusili. I když něco už v šuplíku je a jednou to třeba zkusíme. – Pochopitelně by to měly být vlastní verše!

⑧ Nezpíváme. Nemáme mezi sebou vlastního skladatele – a přece nebudeme zpívat někoho cizího? Ale teď vážně:

přemyslím o muzikálu, protože máme v souboru několik muzikantů. Jestli se to ale podaří nevíme. – Netlačím na pilu, jen tak si to v sobě nechávám „kvasit“.

⑨ To se stává dost často, například, když se měl pan Černý (*jméno postavy, nikoliv herce!*) převléknout na jevišti a zjistil, že taška je prázdná, protože kostým si nechal v šatně. Naštěstí byla blízko, podařilo se to tedy vyřešit.

⑩ V Příbramském divadle Antonína Dvořáka jsem v poslední době viděl výborné hry Jak jsem vyhrál válku, Přelet přes kukaččí hnízdo a Drobečky z perníku. Mezi amatéry mám několik favoritů a jsem rád, že je mezi nimi i Divadýlko na dlani. Dál musím jmenovat Divadlo Kámen, Luna Stochov, V.A.D. Kladno, Rádo-by-divadlo Klapý, SemTamFór Slavičín, ... je jich moc, od kterých se rádi učíme, byl by to dlouhý seznam. Jsou i divadla, která rád nemám – ty to ale jmenovat nechci.

za DS BANDA Benešov odpovídal
Pavel Němec

čtvrtek

10. července

19:00 hudební vystoupení

Sestry Steinovy

21:00

Audience & Vernisáž

Autor: *Václav Havel*

Soubor: DS (a)MATAK, Pardubice

① Divadlo EXIL, resp. Divadelní spolek (a)Maťák, který ho provozuje, vzniklo na počátku roku 2000 a od té doby se snaží dělat divadlo, které nás baví. Za sebou máme více jak 50 her, za všechny jmenujme alespoň ty z poslední doby: Vernisáž; Audience; Tři sestry... v erbu tulipán; Dveře, aneb pane, vy jste náhodá; Taková normální rodinka; Únos; Umřít smích; V hodině rysa; Léto v Laponsku; Cizinci atd. Exil je repertoárové divadlo, které hraje dvakrát třikrát týdně. V současnosti je na repertoáru 11 her.

② Audience / *Václav Havel*

Motto: „Je to všechno na hovno“. Tragikomická jednoaktovka o bezvýznamnosti a absurditě. Trutnovský pivovar. Polovina 70. let minulého století. Totalita. Sládek.

„Ale stejně: Jsou to paradoxy, co?“ Ferdinand Vaněk. „Já nejsem smutný.“ Absurdita. Bezvýznamnost.

Vernisáž / *Václav Havel*

Motto: „Táto, může se žába utopit?“ Tragikomická jednoaktovka o snobství, manipulaci a lidském odcizení.

③ Moc. Hrát v našem divadle je sice prima, ale přece jenom: nové publikum je nové publikum. Jezdíme moc rádi a jezdíme často, což se v důsledcích projevuje tak, že volný čas některým členům neplánují manželé/manželky, ale režisérů.

④ Pokud píší tyto odpovědi za sebe - jsem hrdý na náš ansámbl, protože takhle skvělé lidi bych těžko našel někde jinde. A každý, kdo se přijde podívat na naše před-

stavení, bude mít koneckonců možnost posoudit, jestli na ně mohu být pyšný také jako na herce. (Doufám, že mi potvrdíte můj skromný názor, že ano.)

⑤ Nestydíme se, nemáme slabiny

⑥ Tady mohu těžko psát za celý soubor, za všechny režiséry. Já osobně konkrétního autora, o kterém bych řekl, že je můj nejoblíbenější, nemám. Velmi mě ale baví současná dramatika.

ale když už, tak už) Ivan Martin Jirous.

⑧ Já zásadně ne, ale v několika našich hrách se zpívá. Zpívají ale našťásti pouze ti, kdo to zvládají.

⑨ Těch by bylo asi spousta, ale vždycky je lepší o nich mluvit, než je vypisovat. S diváky se o ně ale rádi podělíme po představení.

⑩ Naposledy jsem viděl několik věcí, které doporučovat nechci. Sáhnu tedy po

Dva muži na scéně - Aleš Dvořák a Josef J. Kopecký ve vlastní režii

Foto: Archiv Divadla EXIL

⑦ Někteří z divadla EXIL hrají také v českořebovském TRIARIOVI, který inscenuje mimo jiné také básnické sbírky - například Bláznův dům Lubora Kasala nebo Texty Antonina Artauda. K poesii a k divadlu poesie tedy máme blízko.

Mým nejoblíbenějším básníkem je: *(a teď by tady mohl být zástup jmen, protože vybrat jenom jednoho, to není možné,*

něčem starším: Východočeské divadlo v Pardubicích uvádí mimo jiné také hru Maja, která mě velmi zasáhla scénografií a pohybem po jevišti. K textu jsem sice nějaké výhrady měl, ale zůstaly zanedbatelné vzhledem k zážitku, který jsem měl z celku.

Více o nás, našem souboru i o hrách, které uvádíme, naleznete na <http://exil.pardubice.cz>

sobota

12. července

21:00

Král jelenem

Autor: Carlo Gozzi

Soubor: DS Lázně Toušeň

19:00 hudební skupina

Studáci a kantoři

V kostele sv. Barbory

① Divadelní soubor v novém složení funguje poměrně krátkou dobu. Divadlo v Lázních Toušeni má ale dlouhou tradici.

② Režisér přesvědčil všechny herce, že chtějí hrát komedii dell'arte. A tak po půlročním zkoušení se vize stala skutečností. Po pohybových divadlech a pohádkách je to první hra „pro dospělé“, do které jsme se pustili. Takže doufáme, že se Vám Král Jelenem bude líbit.

③ Náš soubor je živ hlavně ze zájezdových představení. Cesty téměř po celé republice utužují naše souborové i mezisouborové vztahy.

④ Obzvláště pyšní jsme na počet repríz naší pohádky Matěj a čarodějnice. Na sokolské přehlídce, které se u nás konají každý druhý rok. A hlavně na to, že si i při někdy náročném zkoušení zachováváme zdravý rozum.

⑤ Za některá představení, která nedopadla, jak jsme si představovali. Jmenovat nebudeme.

⑥ Hrajeme, co nám přijde pod ruku. A často hrajeme autorské divadlo – autoři jsme všichni.

⑦ My a poezie? Dobrý. Vzájemně si neškodíme.

⑧ Pro jistotu nezpíváme. Pouze na zájezdových představeních v autě.

⑨ Opravdu trapasem a zároveň veselou příhodou bylo, když oběma našim alternujícími hlavními čarodějnicími spadla sukně. Ostatní trapasy jsme pro jejich nevhodnost raději vytěsnili.

T.J. Sokol Lázně Toušeň

Nehvizdská 167

Lázně Toušeň

250 89

vedoucí souboru

RNDr. Jan Králík, CSc.,

sokol@tousen.cz

<http://www.tousen.cz/>

⑩ Kocour Modroočko
- Tyl Rakovník.

Divadýlko na dlani hledá

herce, herečky a další nadšence, kteří chtějí propadnout divadlu, tak jako my. Přijďte každé pondělí nebo středu v době od 18:30 do 21:00, kdy máme zkoušky. Případně nás kontaktujte na telefonním čísle 739 017 581 nebo napište:

info@divadylko-na dlani.cz.

Těšíme se na Vás.

úterý

15. července

21:00

Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě

19:00 hudební skupina

Trombenik

Soubor: DS Nakafráno, Turnov

① Autorský ženský divadelní soubor Nakafráno z Turnova vznikl koncem léta 2007. Popudem ke vzniku souboru byla chuť vytvořit divadelní představení s ženskou tematikou, ale hlavně těhotenství jedné z členek, která se nechtěla vzdát hraní divadla ani s bříškem.

② A tak po několika večerech s lahví vína a diktafonem vznikla první a zatím jediná hra tohoto souboru s názvem „Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě“. Protože se soubor rozrodil, tak je střídavě vždy některá z nás v jiném stavu a o tom je vlastně ta naše hra. Upozorňujeme předem, že všechny osoby a události jsou smyšlené, i když to tak vůbec nevypadá. Divák se stává pozorovatelem dýchánek 4 přítelkyň, nahlíží do jejich přání a snů. Je to komedie, při které muži žasnou a ženy se poznávají.

③ Jezdíme rády na zájezdová představení, a to přes veškerá úskalí, která to sebou nese.

④ Jsme pyšné na to, že naše první autorská hra má tak velký úspěch, že někteří diváci ji chtějí vidět

třeba i potřetí.

⑤ Slabiny určitě máme, ale nestydíme se za nic, nejsme žádný stydlivý holky.

⑥ Dohromady je toho tony, od klasiky po modernu.

⑧ Alenka je zpěvačka, jezdí s kapelou, dokonce i hraje na různé nástroje. V našem představení samozřejmě tančí a zpívá, ale to musíte vidět!

⑨ Máme jednu historku, ale ta se nedá do tisku

Gábina čte úplně všechno, podezíráme jí z toho, že čte i návody k obsluze...

⑦ Milujeme poezii a uchvátil nás český básník Vojtěch Bohdan Sumavský, zvaný T.R.Field, „*Není dobr ani zel, bůh kanálů Lomikel*“.

**„Těžký život ježka“
Na úpatí Sněžky
Potkal jsem tři ježky
Všichni tři šli pěšky
Život je holt těžký**

použit, když budete chtít, tak se nás na ni zeptejte, možná vám ji řekneme.

⑩ Divadlo Drak Hradec Králové, „Tajný deník Adriana Molea“, doporučujeme.

Osoby a obsazení

Bára	Gabriela Šťastná
Eva	Kateřina Doubravová alt. Michaela Kunetková
Irena	Romana Zemanová
Zuzana	Alena Tomášová

všichni chválí, sice ne pořád a všechno, ale přece jen je to diametrálně jiné než v Rakovníku. Máme velmi dobrý pocit. Odpoledne se jdeme totálně zničit a zneškodnit na fotbalový zápas. Hrajeme proti porotě a výsledek je 3:7 pro porotu(!) a u mě zablokovaná lopatka, snížená hybnost hlavy a u ostatních zpceniny, svalové tonusy po celém těle. Ještě že dnes večer hlídám malou Simonku na pokoji. Tak si snad trochu odpočinu.

Večer

Omyl. Neodpodčínu. Ne díky Sýmce, ale přes řeku ječí Lucie Bílá a pak ještě nějaká kapela, kterou díky Bohu neznám, avizované Buty přijíždějí až po půlnoci a to už spím.

Neděle 18. května

Dnes se dozvíme, jak všechno dopadlo. Nezačíná to dobře. Prší. Mám hlad. Chybí mi ran-

ní vydatná snídaně. Ani v divadelním baru nic. Jen kafe. Slyším, jak ta barová žena někomu říká, že přišli pozdě a objednanou šunku s vejci vyhodila!!! Má štěstí, že není válka. Ještě že byl otevřený nedaleký krám. Měl jsem chuť úplně na všechno. No nic, nakonec jsem se najedl. Ale ten pravý nervák měl teprve přijít. Na úvod vyhodnocení proběhla bubenická show. Musím podotknout velmi zdařilá. Potom začalo udílení cen a čestných uznání a hlavně - nominace a doporučení na Hronov.

Hroutím se v sedačce a propadám totální skepsi. Čtou se čestná uznání - to ani nechceme... čím víc cen, tím větší šance na postup na Hronov. Čestná uznání máme dvě - Divadýlko na dlani za hru a Simča za herecký výkon. Je to špatné. Útěchou není ani herecká cena pro mě. Nominování - Divadlo bez střechy se hrou „Dvouhavlý orel“. Do-

poručení. Čtou hry, které jsme viděli i neviděli (část přehlídky se odehrávala v Třebíči.) Devátý soubor a nic, stále není slyšet o Rue Bonaparte 17 nebo Divadýlku na dlani. To je zlé. Paní Simona Bezoušková se nadechuje přechíst poslední postupující soubor - a jsme to my. Bože, takhle na chvostu. Všechno končí, jsem smutný, nemám radost ani z rautu. Notabene když nedisciplinovaní kolegové z jiných divadel sežrali všechny řízky. Teprve na zpáteční cestě se mi nálada vyjasňuje. Libor Ševců, který jede s námi, a taky mu vrtá hlavou to naše upozadění, přichází s úlevnou informací. Pořadí na výsledkové listině je podle **abecedy**. Uffff. Takže stále je ještě šance dostat se opět na Hronov. Na závěr bych rád poznamenal, že programová rada se schází až 25. června a konečný program bude vyhlášovat 7. července. Takže, prosím, držte palce.

-mat-

Reportáž

Jak mnozí z Vás vědí, principál Divadýlka na dlani, Petr Matoušek řídí kromě našeho divadla společně s Blankou Kollinovou a Jiřím Filipem také Dětský dramatický a literární kroužek na 9. základní škole. Navazuje tak na odkaz Dětského divadelního souboru, jehož činnost byla ukončena před několika lety. V pondělí 21. dubna dorazili jeho svěřenci na zkoušku, kterou tentokrát vedla pouze Blankka s „hostující“ Klárou Pabištovou z Divadýlka. Petr byl indisponován z rodinných důvodů, Jirka z důvodů studijních. Jaké bylo jejich překvapení, když okolo páté hodiny vstoupila do dveří delegace redaktorů v doprovodu fotografa. Děti nedokázaly potlačit údiv. Jejich překvapení by bylo možná ještě větší, kdyby tušily, že slečny redaktorky jsou Libuše Mikulecká a Michaela Charvátová - obě členky Divadýlka. Stejně tak fotograf nebyl z regionálního deníku, nýbrž se jednalo o mou maličkost.

Po odehrání scének, což jsou oblíbené několikaminutové improvizace na zadané téma, se děti rozsadily do kruhu a ochotně odpovídaly na otázky.

Všichni mladí herci navštěvují základní školu. Nejstarší z nich a jediný muž v souboru je třináctiletý

cuje na nové hře. Jedná se o dobrodružné příběhy, ve kterých hlavní hrdinka díky své fantazii a pohádkovým knihám zavítá např. mezi piráty. Děti tento úsek předvedly. Hra bude mít premiéru až v průběhu října v prostorách Divadýlka.

Štěpán. Právě on odpovídal nejaktivněji na dotazy ohledně hry i souboru. Podobně jako někteří další se k hraní divadla dostal přes letáčky, které Petr Matoušek roznášel po školách. Ostatní se o souboru dozvěděli díky kamarádům.

V současné době soubor pra-

Strávili jsme s dětmi příjemnou hodinku a zavzpomínali na staré časy. Třeba se jednou s oběmi naší mystifikace setkáme na pódiu Divadýlka. Zatím jim držíme palce a přejeme také tolik krásných zážitků, které jsme v dětském souboru sami prožili.

Martin „Marin“ Weiss

čtvrtek

19:00 hudební skupina

17. července

Mackie Messer Band

21:00

Narozeniny mého kamaráda

Soubor: DS Homotronní Neškov, Zruč n. Sázavou

① Vznik souboru v roce 99 ve Zručí nad Sázavou. Úspěchy z minulosti - text Občana hmyze na rádiu, první představení Most stále v repertoáru, současnost - 55 repríz „Nežerte Clintu Eastwooda“, vznik webových stránek. Budoucnost - necháme se překvapit.

② Nové představení Narozeneiny mého kamaráda aneb Zlatý kamarád v dešti je lepší než, zlatý déšť v kamarádce se vrací ke kořenům soboru. Jde o spontání, zvrácené a herecky nezajímavé vyprávění o našich blízkých, které si narozdil od rodných příslušníků, vybíráme.

③ Ano. Jsou zážitky. V posledních dvou letech je to ale jediná možnost, jak se mezi sebou vidět. Snad se to zlepší.

④ Jsme samostatní. Jsme amatéři s profi přístupem. Jsme normální a slušně vychovaní. Na divadle chceme především bavit lidi. Pokud je bavíme, tak jsme na to pyšní.

⑤ Slabinou jsou především játra a ledviny. Stydíme se za to, že jsou slabinou.

⑥ Ano, máme oblíbené autory. Aby to bylo fér řekneme jen ty, na kterých se shodneme - Clint Eastwood...

⑦ Krom divadla zájem ten - kdo gól dal a „film“uje - o poezii víme jen - že se tam něco rýmuje.

⑧ Zpívali jsme, už nezpíváme. Wendy tančí, ale ne s námi. Možná proto, že ani

já s Ondřejem netančíme. Ale hráli jsme na scéně s vlky. Pozor! Netančili, ale hráli.

⑨ V tomhle směru jsme v pohodě. Je tisíce malých omylů, ale opravdu velkou minelu či fo-pápá nepamatujeme. To je právě o tom profi přístupu. Navíc máme všichni „divadelní“ sny. Zdá se nám o nepovedených premiérách, reprízách... atd... příjezdech na jiná místa hraní... uff... toho je... a to nás cvičí v reálu to nikdy neokusit. To bychom se z toho asi posrali... docela zajímavěj průšvih na jevišti, ne?

⑩ Jé jé, tak to nevíme. Zajedte třeba do Švandova divadla v Praze na věci Daniela Hrbka nebo do Českých Budějovic na scénu Malého divadla.

Partneři Divadýlka

organizace akcí
PROBAY
www.probay.cz

B TV
BOLESLAVSKÁ TELEVIZE

boleslavský **deník**

Děkujeme

sobota

19. července

19:00 hudební skupina

Veselá bída
& František Segrado

21:00

Pít či nepít aneb Oč tu vlastně běží

Soubor: Divadýlko na dlani

① Divadýlko na dlani funguje už deset let. Děláme nejen klasické divadlo, ale věci na objednávku, historické skeče, hry pro děti a akce na klíč. Už osm let pořádáme tenhle festival. Začínali jsme na mladoboleslavském hradě a třetím rokem jsme tady v areálu NOVANTA v Debrži. Budoucnost Divadýlka? Chceme fungovat dál. Je nám spolu dobře.

② V pořadí už 15. premiéra Divadýlka na dlani se jmenuje Pít či nepít aneb Oč tu vlastně běží. Nejlépe bude, když se na naši poslední inscenaci přijdete podívat. Vyprávět příběh, o čem že to hrajeme, je nadbytečné. Jste inteligentní publikum a jistě mnohým z vás napoví už sám název. Komu ne - nestyďte se. Snad jen zmíním téma - manipulace s lidmi, informací, obrazem světa. Tedy to, co zažíváte dnes a denně.

③ No jestli. Samozřejmě jezdíme rádi. A je úplně jedno jestli jedeme do Bakova, Dobrovice nebo do Rakovníka, Děčína, Pardubic. Na zájezdu se užije spousta legrace, hraje se volněji - jste v cizím prostředí s cizími diváky odstřižení od rychlého odchodu z představení. Ovšem nejvíc mám rád ty vícedenní zájezdy. To společné skoro až komunitní prožívání divadelních skutečností je fakt velmi zajímavé a povzbudivé.

④ Já jsem pyšný na naše herečky a herce. Protože v nich vidím ten vývoj, cestu, kterou urazili od doby, kdy poprvé vylezli na jeviště. Jsem hrdý na naši neotřelou dramaturgii, na to, že jsme schopni udělat představení, která „hoří“, třeba na jednu zkoušku. Jsem tak hrdý, že jsem až trochu nafkněný na to naše Divadýlko. Jsem hrdý, že sem patřím.

⑤ Mojí osobní slabinou je text. Slabinou souboru je nekázeň. Od příchodu na zkoušky, přes obsazování služeb na představení (pokladna, technika, bar) až po nezvladatelné blbnutí na scéně, přidávání si (mě nevyjímaje). Všichni to víme, ale ta exhibice je tak lákavá... ach jo.

⑥ Autoři? Na první pohled by se mohlo zdát, že se orientujeme na polskou dramaturgii - Witkaczy, Gromski, Glowacki. Ale vyloženě oblíbený autor... že by Karel Steigerwald?

s vašimi výtvy.

⑧ Minimálně. No když jde o život, proč ne? Víte, náš soubor nepatří k těm muzikálně disponovaným. My rádi řveme. Pokud bychom chtěli někdy nastudovat muzikál, tak jedině o husitech. Diváci by určitě utekli.

⑨ Tak třeba - to se nedá vyprávět, to se musí prožít. Kdo vymyslí takové otázky? Já?

Radek Kotlaba, Jiří Filip a Luboš Dvořák na zkoušce hry „Pít či nepít“. Takhle scéna ve finále doznala zásadních změn, takže vidíte neralizovanou aranžovací zkoušku cca z března.

⑦ My a poezie? V sezoně, která právě končí, jsme zařadili úplně nový typ pořadu „Poetický podvečer“. V něm se snažíme představit básníky především z regionu. Ale jeden večer jsme ve spolupráci s vokálním sborem „Každý den starší“ věnovali Jiřímu Suchému a Josefu Kainarovi. Píšete-li básničky - sem s nimi. A nebojte, pokud nechcete, nebudete stát na jevišti vy, ale my

⑩ Doporučil bych jakékoliv představení divadla V.A.D. Kladno, Divadýlko Slaný, Bandu Benešov, Dejvické divadlo, Divadlo v Dlouhé, Divadlo Exil Pardubice, Tyl Rakovník. Zajímavá představení jsou v Řeznické - třeba Mydlibaba a ty druhé - Ljuby Skofepové nebo Premiéra mládí s Ninou Divíškovou a Danielou Bakarovou. Na vidění je toho hodně, jen toho času se nedostává.

Soubor se představuje

Michaela Charvátová

Mladá a půvabná Michaela Charvátová, která ovšem nepochází z nedalekých Charvátců, jak by si kdekterý lokální patriot rád namlouval, se stává další obětí mých podivných a pravidelných otázek.

Mišo, jak jsi se dostala k Divadýlku? ... Co? Ne, já to vím, ale lidi ne, tak to řekni.

V jedenácti letech jsem začínala v dětském divadelním souboru pod vedením Petra a Simony Matouškových na 9. ZŠ. V tomto souboru jsem působila asi čtyři nebo pět let, poté jsem byla přijata do „dospěláckého“ Divadýlka na dlani.

Pokud se nemýlím, letos jsi poprvé s Divadýlkem poznala přehlídky Wintrův Rakovník a Divadelní Děčín. Jaký to pro Tebe byl zážitek?

Ano, Jirko, nemýlíš se. Byl to pro mě prvotní zážitek a doufám, že ne poslední! Musím říct, že jsem si to náramně užila. Atmosféra divadla, potlesk diváků a hodnocení poroty byly opravdu nezapomenutelné. Obě dvě přehlídky byly vydařené, jak po straně organizační, tak ze strany naší, myslím, že jsme podali skvělý výkon, především v Děčíně. Trochu mě zamrzelo špatně napsané jméno našeho souboru v Děčíně na plakátech - Divadýlko na dlani. Jestliže postupíme na Jiráskův Hronov pod názvem Divadýlko na dlani, možná bychom měli uvažovat o přejmenování našeho souboru.

Aktuálně hraješ ve dvou povídkách ve hře Rue Bonaparte 17. Která z rolí se Ti líbí víc a proč?

Obě dvě role, jak role milenkyně Anny v první povídce, tak i role Anny-Marie ve druhé, mají co do sebe. V obou dvou případech se jedná o mladou dívku, která je nakonec zavražděna. Nemůžu si prostě moc vybírat, jsem obětí svých kolegů. I když, popravdě řečeno, usmrcení jedem je pro mě snesitelnější než bodnutí do srdce zlatou jehlicí. Povídka Skoro anděl je nenucená a svou notnou dávkou ironie baví diváky. Plyne rychle a má spád i vyostřenou pointu. Druhá povídka je pro mě složitější, a to v tom, že ji už na zkouškách hrajeme téměř dva roky. Za tu dobu se nescetkrát změnilo postojení rolí a situace. Jsem v ní více zmataná, avšak nehraju ji snad s menší radostí než tu první. Role mladičké Anny-Marie je mi textově asi mnohem bližší než role emancipované a rozhodné milenkyně.

Je v Rue Bonaparte 17 nějaký okamžik, na který se těšíš, a naopak, na něj se netešíš?

Začnu od toho, na jaký moment se neteším. Je to první vstoupení na scénu. Nesnáším okamžik, když stojím za dveřmi, mám zaklepat a pak vejít. Je to pár vteřin. Jsem vždy velmi nervózní, ale jakmile už na scéně stojím a mluví, uklidním se. Pak už je mi dobře a cítím se šťastně. Je naopak několik okamžiků, na které se těším. Třeba na tvoje rychlé zareagování, když ti Blanka (Adriana) ve dveřích řekne: „Ale já o tebe mám zájem...“ Na to si vždycky počkám za scénou a sleduju tě, protože tvůj výraz v obličejí je tak komický a přesvědčivý, že se to ani nedá vyličít. Takových momentů je samozřejmě více. Avšak taký se těším na chvíli, až hra skončí a je děkovačka. Je to krásný pocit, který zná jen ten, kdo někdy na prknech divadla stál.

Máš mezi hrami Divadýlka nějakého favorita? Nejoblíbenější hru? A pověz proč právě ji?

Vyloženě jako favorita asi ne. Nedávno jsem zhlédla hru Petra Matouška a Radka Kotlaby A tak tě prosím, kniže. Zážitek je nezapomenutelný. Na této hře obdivuji hned několik věcí: především jak si dva muži na jevišti vystačí

hodinu a čtvrt sami se sebou, s cibulí, špekem a slaninou. Taky jak dokážou komunikovat s publikem a zatáhnout je fyzicky do děje hry. Originální zpracování a skvělé herecké výkony. Nic víc k tomu není třeba dodávat.

A co nejoblíbenější role? Je taková? Čím je tak výjimečná?

V tomto bodě tě budu muset zklamat. Nemám nejoblíbenější roli. Všechny jsou nějaké a nedá se určit, která z nich má pro mě největší význam. I když role Louisy ve hře Rue Bonaparte 17 v podání Simči Matouškové mi velmi imponuje. Takhle zatočit se svým mužem a zmáknout k tomu ještě jeho milenkou, to je téměř nadlidský výkon. A prý že ženy jsou křehké bytosti. Pánové by se měli mít na pozor!

Je nějaký zážitek s Divadýlkem, na který nikdy nezapomeš?

Je jich hned několik. Většina z nich je ještě z dětského souboru, kde jsem toho prožila více než tady v Divadýlku. Přece jen tu působím teprve druhým rokem. Takhle namátkou mě snad jen napadá hraní krátkých scének na zámku Loučeň v souvislosti s historií tohoto zámku. Petr Matoušek, jakožto hlavní principál zámku - Hugo, i přes naše opakované varování a opravování popřál divákům na velikonoční svátky „krásné Vánoce“.

Jsi sportovně nadaná. Jaké další aktivity kromě Divadýlka máš?

Aktivít je hodně a jen málokterým se dá věnovat naplno, i když se o to snažím. Věnuji se kromě divadla také moderní gymnastice, kterou cvičím už od svých pěti let.

Jak to všechno stíháš?

Moc špatně. Protože kromě školy a zájmů mám i rodinu a přátele, kterým se chci věnovat, rozhodla jsem se některé z mých aktivit omezit. Ovšem Divadýlko na to má újmou mít rozhodně nebude.

Těšíš se na Léto na dlani? Pokud ano, tak na co nejvíc?

Těším. Nejvíce na premiéru Divadýlka - Pít či nepít. Jsem na to velmi zvědavá.

Ptal se Jiří Filip

Na úplný počátek této v pořadí již třetí kapitoly z historie našeho divadla, je nutno poznamenat, že většina herců Divadýlka měla před vstupem do souboru za sebou poměrně bohatý divadelní život. Hráli jsme postupně v několika souborech. A nebylo proto divu, že jsme měli divadelní, či přesněji herecké přátele i mimo nově vzniklé Divadýlko.

A tak nás na počátku prázdnin roku 1999 oslovil Martin Herrmann s Radkem Kotlabou, zda bychom nechtěli zahostovat v představení od pana Klicpery v jejich úpravě - Žižkův meč. Z tehdejšího kádru Divadýlka jsme na tuhle nabídku kývli tři - Simona Hájková, Zdeněk Okleštěk a já (*Petr Matoušek*). Zkoušky probíhaly u Martina Herrmanna na zahradě s vůní meruněk, chutí piva a smíchem. Ovšemže ne všechno dohromady. Proboha. Zvláště první dvě jmenované komodity vyvolávají zcela jiná hnutí, než je smích. Za poměrně krátkou dobu cca 14 dní bylo představení hotovo. Odehrát jsme ho měli jednou na pouti v rodišti Martina Herrmanna v Žerčicích. Premiéra byla stanovena na 13. srpna 1999. Zákulisí bylo ve Vilíkově (bratr Martina) „stejně“. (*mimochodem tomuhle automobily jistě věnujeme některé z dalších pokračování historie Divadýlka*). Bylo to legendární vozidlo. Kterým z dnešních vozů bychom mohli stěhovat neobarokní komodu s mramorovou deskou o rozměrech kataláku přemyslovských králů? Nyní tedy sloužil coby šatna a sklad rekvizit. Představení běželo podle očekávání a diváci ho přijali vřele. Po děkovačce jsme poseděli

DO 100 JEN 90

Historie Divadýlka krok za krokem

Díl 3: Žižkův meč a jedna „fúze“

Fotografie z obnovené premiéry představení Žižkův meč na Mladoboleslavském hradě v rámci Léta na dlani 9. 7. 2005. Na fotografii zleva: Luboš Dvořák, Radek Kotlaba a Martin Herrmann. Foto archiv Divadýlka na dlani.

a brali celou věc jako hotovou. Ukončeno, hotovo. Ale člověk miní a Thálie mění. V následujících pěti letech se Žižkův meč stal nejhranější hrou. Bylo to jednak díky prozatím úzkému repertoáru Divadýlka, a také díky universalitě představení. „Meč“ se dal hrát kdekoliv a kdykoliv. Leč k tomu, aby se stal „Žižkův meč“ představením Divadýlka na dlani, chyběla jedna podstatná operace, a sice fúze. Ta se uskutečnila krátce po založení občanského sdružení Divadýlko na dlani v prvních zářijových dnech roku 2000. Tedy na počátku třetí sezony Divadýlka na dlani. Bedlivý čtenář faktograf jistě zbystřil. Chybí nám tu popsaná jedna sezona. Copak se tam dělo? V naší druhé divadelní sezoně jsme zkoušeli hru Arnošta Goldflama

- Horror. Režie se ujal Zdeněk Okleštěk a snad kromě Martina Bartoše v něm hrál celý zbývající soubor. Zkoušení bylo po celý rok tak náročné, že jsme vítali Žižkova meče jako životodárnou vzpruhu. A během stále se vracějících představení Žižkova meče padl nápad spojit oba spolky do jednoho. Nezasťírám, že za fúzí bylo i praktické hledisko - vytvoření občanského sdružení - tedy možnost fakturovat za představení a vystoupení Divadýlka. Fakticky vzato nám tento krok (*vytvoření občanského sdružení*) vytvořil podmínky pro další fungování souboru, jeho vybavení po technické stránce. Sečteno podtrženo od srpna 2000 je zapsáno Divadýlko na dlani jako občanské sdružení a notně posíleno herci z „Meče“.

Příště: Pýcha předchází pád

Soubor se představuje

Kateřina Límanová

Pokud dobře počítám, půjde o třetí rozhovor s jednou z našich ochotných ochotnických hvězd. Tentokrát půjde o rozmilou Kateřinu Kruškovou nyní už Limanovou, která dříve prodávala zmrzlinu. Taková známost by se teď hodila! Ale už ji neprodává...Kačenko, když jsem přemýšlel, jak náš rozhovor začít, vzpomněl jsem si, že když jsem jako chlapec s Divadýlkem začínal, tak ses mi ze všech hereček líbila nejvíc. Myslíš, že je to dobrý začátek?
Myslím, že kecáš, ale jako začátek dobrý.

Dnes jsou z toho pocitu ovšem jen trosky, zvláště potom, co si nám na děčínské přehlídce oznámila, že se po dlouholeté známosti vezmete s Tvým přítelem. Neznaveš pak na Divadýlko?

Tak to určitě ne, Divadýlko je pro mě poměrně vysoko v žebříčku mých hodnot a jen velmi nerada bych o tuhle radost přišla. Myslím, že kdo se jednou stane hercem (i když jen ochotníkem), zůstane jím, jak jen dlouho to půjde. A navíc můj „budoucí manžel“ je velice rád, když alespoň tak 2x týdně odjedu na zkouš-

ku a jeho pak nikdo neruší u TV, takže mě v tom i nadále bude jistě podporovat.

Jaký máš z děčínské přehlídky, kde jsme se představili s Rue Bonaparte 17, dojem?

Představení se mi do celka vyvedlo, alespoň můj pocit byl takový. A porotci taky byli celkem pozitivní, což se obvykle nestává, takže celkový dojem pro mě byl uspokojivý.

Která hra se Ti z těch, které Divadýlko uvedlo, líbí nejvíc? A proč?

Hodně ráda mám Snídani, jednak je to komedie a ty jsou všeobecně oblíbené, a pak tam hraje velká část souboru, a to je vždycky fajn, protože si na zkouškách (a někdy i o představení) užijeme spoustu legrace. Ale měla jsem ráda i představení Malé noční hry, které už bohužel nehrajeme.

A co nejoblíbenější role? Proč se Ti hraje dobře, proč ji máš ráda?

No to asi bude role matky ze zmíněné Snídaně, i když jsem ze začátku velmi těžce nesla, že už nehraju dcery, ale matku. Mým divadelním manželem je zde Jeník Hejdrých a s ním - si myslím - jsme ve veselohrách naladění na stejnou vlnu, takže je to pak velmi příjemné veselohraní.

Máš kromě Divadýlka ještě nějaké další záliby, koníčky?

Ano, zálib a koníčků je hodně, jen času se mi bohužel nějak nedostává. Ráda sportuju, takže si občas jdu někam zacvičit, teď mě zrovna hodně baví spinning. Jinak mám moc ráda hory, obzvláště v zimě,

protože jsem velká milovnice lyžování. V létě se pak vrhám na kolo nebo brusle. No a teď nově je mou zálibou zahrádka. Přestěhovala jsem se do vlastního domku, tak se rýpu v hlině a sázím různé rostlinky, jak to jen jde... no sama jsem zvědavá na výsledek.

Jak ses vůbec dostala k Divadýlku a k divadlu jako takovému?

První moje herecká zkušenost byla na základní škole, kde jsme hráli školní představení O lakomé Barce a kde jsem měla hlavní roli. No vlastně jsem měla ještě jednu hlavní roli ve školce, ale ta nebyla tak záživná, hrála jsem řepu v pohádce O velkém řepě. Na střední škole jsem začala působit v souboru Jarky Jenčíkové, kde jsem také poznala spoustu členů ze současného Divadýlka. Po té, co jsem skončila v souboru u paní Jenčíkové, mě oslovil Petr Matoušek, zda bych s nimi něchtěla hrát v nově založeném Divadýlku na dlani - a já na to s radostí kývla.

V létě slaví Divadýlko 10 let. Co pro Tebe znamená letošní výročí? Co bys Divadýlku popřála do budoucna?

Je hezké, že dokážeme fungovat, protože v dnešní uspěchané době je vzácnost, když si lidi na sebe najdou čas a dělají něco pro sebe i ostatní. Přeju Divadýlku hodně úspěšných her, spokojených diváků, a aby nám všem to divadelní nadšení dlouho vydrželo.

Děkuji Ti za rozhovor i za to, že jsi mi půjčila v Děčíně ručník a šampón.

Ptal se Jiří Filip

Divadelní kurýr - nepravidelný občasník, červenec 2008, Náklad 100 ks

Vydalo Divadýlko na dlani jako svou 1. publikaci

Redakční rada: Libor Sevců, Jiří Filip, Radek Kotlaba a Petr Matoušek

Kontakt: 739 017 581, email: info@divadylko-nadlani.cz

Zdarma - neprodejné